

ХАРИ ПОТЪР
И
НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Излезли заглавия в поредицата
ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР
И
НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ

Превод Емилия Л. Масларова

ЕГМОНТ

*Посвещавам на красивата си
дъщеря Макензи
този неин мастилено-хартиен близък*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие
Harry Potter and the Half-Blood Prince

Copyright © 2005 J. K. Rowling

HARRY POTTER, characters, names and related indicia are trademarks
of and © Warner Bros. Entertainment Inc.
(s16)

J. K. Rowling has asserted her moral rights

Като израз на грижа и отговорност за опазването на околната среда, тази книга е отпечатана на хартия, произведена от сертифицирана дървесина от гори, стопанисвани по високоекологични и социални стандарти.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Радка Бояджиева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2016
Трета допечатка
Общ тираж: 46 681 бр.
ISBN 978-954-446-930-6

ДРУГИЯТ МИНИСТЪР

Наближаваше полунощ, министър-председателят седеше сам в кабинета си и четеше дълга докладна записка, която се плъзгаше през съзнанието му, без да оставя и най-малка следа от смисъл. Той чакаше телефонно обаждане от президента на далечна държава и заради нетърпението този нещастник най-после да му звънне и опитите да потисне неприятните спомени от много дългата, уморителна и тежка седмица в главата му почти нямаше място за друго. Колкото повече се опитваше да се съсредоточи върху буквите по страницата пред себе си, толкова по-ясно виждаше злорадото лице на един от политическите си противници. Същия ден въпросният противник се беше появил по време на новините не само за да изброи ужасиите от последната седмица (сякаш някой се нуждаеше да му ги напомнят), но и за да обясни, че всички те до последната са се случили по вина на правителството.

Пулсът на министър-председателя се ускоряваше само при мисълта за тези обвинения, защото не бяха нито справедливи, нито верни. Как точно правителството би могло да попречи на онзи мост да се срути? Беше възмутително някой да намеква, че не се заделят достатъчно средства за мостове. Мостът беше построен преди по-малко от десет години и дори най-добрите експерти се чудеха как да обяснят защо се е прекършил точно на две и е запратил десетина автомобила в дълбините на реката отдолу. И как някой изобщо дръзваше да подмята, че онези две страшни и широко огласени убийства са извършени поради не-

достиг на полицаи? Или че правителството е трябвало някак да предвиди странния ураган в графствата югозападно от Лондон, причинил толкова много щети на хората и тяхното имущество? И какво беше виновен министър-председателят, че един от заместниците му, Хърбърт Чорли, е избрал точно през тази седмица да постъпи толкова чудато и сега щеше да прекарва много повече време със семейството си?

– Мрачно настроение е обхванало страната – беше оповестил в заключение неговият противник почти без да крие широката си ехидна усмивка.

И за беда това си беше самата истина. Министър-председателят също го усещаше: хората изглеждаха по-отчаяни от обикновено. Дори времето беше мрачно – цялата тази мразовита мъгла в средата на юли... не беше естествено, не беше нормално...

Министър-председателят отгърна втората страница на докладната записка и като видя колко много му остава, се отказа да се занимава с нея – беше си безнадеждна работа. Протегна се с ръце над главата и покрусено огледа кабинета. Беше хубаво помещение с красива мраморна камина срещу широките двукрили прозорци, плътно затворени заради подранилия студ. Министър-председателят потрепери леко, изправи се, отиде до прозорците и погледна навън през рехавата мъглица, долепила се до стъклото. Точно тогава, както си стоеше с гръб към стаята, някой зад него се прокашля тихо.

Застина, долепил нос до собственото си уплашено отражение в тъмното стъкло. Познаваше това покашляне. Беше го чувал и преди. Много бавно се обърна с лице към празното помещение.

– Ехо! – каза министър-председателят в опит да изглежда по-храбър, отколкото всъщност беше.

За кратък миг си позволи невъзможната надежда, че никой няма да му отговори. Но веднага чу глас, отсечен и решителен, който заговори сякаш четеше предварително подготвено изявление. Идваше – както министър-председателят разбра още при първото покашляне – откъм дребния мъж с вид на жаба и с дълга сребриста перука, изобразен на малката мръсна маслена

картина в далечния ъгъл на кабинета.

– До министър-председателя на мъгълите. Налага се да се срещнем. Бъдете така любезен да отговорите незабавно. Искрено ваш, Фъдж.

Мъжът от картината изчаквателно погледна министър-председателя.

– Хм... – подхвана той, – вижте какво... за мен не е много удобно... очаквам телефонно обаждане... от президента на...

– Може да се отложи – отсече веднага портретът.

Сърцето на министър-председателя се сви. Точно от това се беше опасявал.

– Но аз наистина се надявах да разговарям...

– Ще уредим президентът да забрави за обаждането. Ще ви звънне утре вечер – каза дребният мъж. – Бъдете така любезен незабавно да отговорите на господин Фъдж.

– Аз... ох... добре – склони без желание министър-председателят. – Добре, ще се видя с Фъдж.

Бързо се върна при писалището, като пътем оправи вратовръзката си. Тъкмо беше седнал и си беше лепнал на лицето нещо, което би трябвало да изглежда като спокойно, невъзмутимо изражение, когато в празната камина под мраморната полица лумнаха яркозелени пламъци. Като се опитваше да не издава и следа от изненада или тревога, министър-председателят загледа как вътре в пламъците се появява възпълен мъж, който шеметно се върти. След секунди мъжът вече стоеше на красивия старинен килим и стиснал в ръка бледолимонено бомбе, се зае да изтръсква пепелта по ръкавите на дългата си мантия на тънки райета.

– Ах... министър-председателю – рече Корнелиус Фъдж и закрачи с протегнатата ръка към него. – Радвам се да ви видя отново.

Министър-председателят не можеше да отвърне със същото, без да си криви душата, затова си замълча. Изобщо не се радваше да види Фъдж – редките му появи, освен че сами по себе си бяха откровено притеснителни, обикновено означаваха,

че е дошъл да му съобщи някакви много лоши новини. А и този път Фъдж определено изглеждаше угрижен. Беше по-слаб, по-плешив и по-прошарен, изражението му беше унило. Министър-председателят беше виждал и преди политици с таква изражение и то никога не вещаеше нищо добро.

– С какво мога да ви бъда полезен? – попита той, като се ръкува съвсем вяло с Фъдж и му махна да седне на най-твърдия стол пред писалището.

– И аз не знам откъде да започна – измънка Фъдж, като притегли стола, седна на него и сложи върху коленете си лимонено бомбе. – Каква седмица, каква седмица...

– И вашата ли беше тежка? – сковано се поинтересува министър-председателят, с което се надяваше да подскаже, че и без допълнителната порция от Фъдж му се е струпало достатъчно много в чинията.

– Да, разбира се – потвърди Фъдж, после уморено разтърка очи и сурово погледна министър-председателя. – Имах същата седмица като вас, министър-председателю. Брокдейлският мост... убийствата на Боунс и Ванс... да не говорим за бедствие в графствата югозападно от Лондон.

– Вие... хм... вашите... исках да кажа, да не би някои от вашите хора да са... да са замесени в тези... в тези неща?

Фъдж изглежда министър-председателя със свъсени вежди.

– Разбира се, че са замесени! – потвърди той. – Несъмнено сте разбрал какво точно се случва.

– Аз... – поколеба се домакинът.

Точно заради този вид поведение толкова мразеше посещенията на Фъдж. В края на краищата беше министър-председател и не му беше приятно да го карат да се чувства като невеж ученик. Това започна още от първата им среща през първата му вечер като министър-председател. Помнеше я, сякаш е било вчера, и знаеше, че споменът ще го преследва, докато е жив...

Стоеше сам в същия този кабинет и се наслаждаваше на победата, удържана след толкова години на мечти и кроежи, когато – точно както тази вечер – чу зад себе си покашляне. Обърна

се и видя как грозният малък портрет проговори и оповести, че министърът на магията щял да дойде да му се представи.

Министър-председателят си помисли, естествено, че заради дългата кампания и напрежението около изборите е започнал да превърта. Направо се вцепени от ужас, че портретът му говори, но това бе нищо в сравнение с обзелите го чувства, когато от камината изскочи някакъв тип, само-провъзгласи се за вълшебник и му стисна ръката. Не пророни и дума, докато Фъдж любезно обясняваше, че навсякъде по света и до ден-днешен тайно живеели магьосници и вещици, и го успокояваше да не се тревожи заради тях, понеже Министерството на магията било поело отговорност за цялата магьосническа общност и не допускало не-магьосническото население да научи за нея. Подчерта, че работата била тежка и включвала всичко – от правилата за отговорно използване на метлите до ограничаване на популацията от змейове (министър-председателят помнеше как на това място се бе вкопчил в бюрото, за да не падне). След това Фъдж потупа бащински по рамото министър-председателя, който още стоеше като онемял.

– Вие не се притеснявайте, по всяка вероятност няма да ме видите повече. Ще си позволя да ви безпокоя само ако при нас стане нещо наистина сериозно, нещо, което може да се отрази и на мъгълите, тоест на не-магьосническото население. През останалото време вие си вършете вашите дела, а ние – нашите. И съм длъжен да отбележа, че посрещате всичко това много по-добре от своя предшественик. Той се опита да ме изхвърли през прозореца, реши, че съм гнусен номер, който му е погодила опозицията.

На това място министър-председателят най-последно си възвърна гласа.

– Значи не сте... *не сте* гнусен номер?

Това беше последната му отчаяна надежда.

– Не – спокойно потвърди Фъдж. – Опасявам се, че не съм. Вижте.

И превърна чашата му за чай в хамстер.

– Но... – поде с притаен дъх министър-председателят, след като бе видял как чашата гризе ъгълчето на следващата му реч, – но защо... защо никой не ми е казал?

– Министърът на магията се разкрива само на онзи, който в момента е министър-председател на мъгълите – поясни Фъдж и пъхна магическата пръчка в сакото си. – Така според нас най-добре ще опазим тайната.

– Но защо тогава никой от предишните министър-председатели не ме е предупредил? – треперливо изхленчи премиерът.

Тук Фъдж направо се разсмя.

– Драги ми министър-председателю, *вие* ще кажете ли на някого?

Все така през смях хвърли в камината малко прах, стъпи в изумрудените пламъци и изчезна със свистене. Министър-председателят остана прав, без изобщо да се помръдва, и си даде сметка, че докато е жив, лично той не би дръзнал да спомене абсолютно на никого за тази среща, защото... кой ли би му повярвал?

Малко по малко започна да идва на себе си. Отначало се опита да си втълпи, че Фъдж наистина е бил халюцинация, предизвикана от недоспиването по време на изтощителната предизборна кампания. В напразен опит да се отърси от всякакво напомняне за тази притеснителна среща подари хамстера на възхитената си племенница и нареди на личния си секретар да свали портрета на дребния грозник, оповестил идването на Фъдж. За ужас на премиера обаче се оказа, че не е възможно да се махне портретът. След като няколко дърводелци, един-двама строители, един изкуствовед и министърът на финансите безуспешно се бяха мъчили да го смъкнат от стената, министър-председателят се отказа от опитите и просто избра да се надява, че до края на мандата му тази чудесия ще си остане неподвижна и безмълвна. Понякога беше готов да се закълне, че е видял с крайцеца на окоото как обитателят на картината се прозява или се чеше по носа, а един-два пъти дори излизаше от рамката и там не оставаше нищо, освен парче опънато мътнокафяво

платно. Обаче се научи да не поглежда често към картината и ако все пак забележеше нещо подобно, твърдо си казваше, че е зрителна измама.

После, преди три години, в една вечер почти като тази, министър-председателят беше сам в кабинета си и портретът отново оповести предстояща поява на Фъдж, който изхвърча от камината мокър до кости и в състояние на доста сериозна паника. Още преди да бъде попитан защо мокри аксминстърския* килим, Фъдж започна да му говори развълнувано за някакъв затвор, за който министър-председателят не беше чувал никога, за мъж на име „Сериоз“ Блек, за нещо, което звучеше като Хогуортс, и за някакво момче Хари Потър – но всичко това не означаваше за него абсолютно нищо.

– Току-що идвам от Азкабан – обясни задъхано Фъдж, след като изля голямо количество вода от периферията на бомбето в джоба си. – Насред Северно море, ужасен полет, да ви кажа... дименторите място не могат да си намерят – потрепери Фъдж, – никога досега не са допусkali бягство. При всички положения се почувствах длъжен да дойда при вас, министър-председателю. Блек е известен като мъгъллоубиец и нищо чудно да възнамерява отново да се присъедини към Вие-знаете-кой... но вие, разбира се, дори не знаете кой е Вие-знаете-кой! – Фъдж го погледна отчаяно и каза: – Добре, седнете, седнете де, дайте да ви почерпя нещо... пийнете едно уиски...

На министър-председателя му стана неприятно да го канят да седне в собствения му кабинет и на всичкото отгоре да го черпят със собственото му уиски, но въпреки това се подчини. Фъдж извади магическата си пръчка, измагьоса две големи чаши, пълни с кехлибарена течност, тикна едната в ръката на министър-председателя и притегли стол за себе си.

И говори повече от час. По едно време отказа да изрече на глас някакво име и го написа на парче пергамент, което пхна в свободната ръка на министър-председателя. Когато накрая стана

* Имитация на персийски килим; първоначално такива килими се правели в град Аксминстър, графство Девъншир. – Б. пр.

да си върви, домакинът също се изправи.

– Значи смятате, че... – Той присви очи срещу името на листчето. – Лорд Вол...

– *Онзи-който-не-бива-да-се-назовава!* – изръмжа Фъдж.

– Извинявайте... значи смятате, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава е още жив, така ли?

– Ами Дъмбълдор твърди, че бил жив – потвърди Фъдж и пристегна под брадичката си мантията на тънки райета, – ние обаче така и не го открихме. Мен ако питате, не е опасен, освен ако не получи подкрепа, затова трябва да се безпокоим не заради него, а заради Блек. Ще отправите предупреждение, нали? Чудесно. Е, надявам се да не се виждаме повече, министър-председателю. Лека нощ!

Но се видяха отново. След по-малко от година в заседателната зала на правителството сякаш отдън земя изникна Фъдж с твърде изтормозен вид и съобщи на министър-председателя, че на Световното първенство по квидич (поне така беше прозвучало) са се получили някакви неприятности, в които са „замесени“ и мъгли, но министър-председателят да не се тревожел – знакът на Вие-знаете-кой бил видян отново, но това не означавало нищо, Фъдж бил сигурен, че случаят е единичен, и служба „Връзки с мъглите“ вече се била заела с всички промени в паметта.

– О, щях да забравя! – беше добавил Фъдж. – За Тримагическия турнир внасяме от чужбина три змея и един сфинкс, което си е нещо обичайно, но от отдел „Регулация и надзор на магическите създания“ ми казаха, че според правилника сме длъжни да предупредим, ако вкарваме в страната крайно опасни същества.

– Аз... какво... *змейове* ли? – изпелтечи министър-председателят.

– Да, три на брой – потвърди Фъдж. – И един сфинкс. Е, пожелавам ви приятен ден.

Министър-председателят беше хранил плахата надежда, че змейовете и сфинксовете са най-неприятното, но къде ти! След по-малко от две години Фъдж отново беше излетял от огъня,

този път с новината, че в Азкабан е имало масово бягство.

– Масово бягство ли? – повтори като прегракнал министър-председателят.

– Излишно е да се безпокоите, излишно е да се безпокоите! – извика Фъдж вече с единия крак в пламъците. – Ще ги върнем за нула време, просто реших, че е редно да знаете.

И още преди министър-председателят да успее да извика „Ама чакайте малко!“, Фъдж изчезна сред порой от искри.

Каквото и да разпространяваха печатът и опозицията, министър-председателят изобщо не беше глупак. Не му беше убягнало от вниманието, че въпреки уверенията на Фъдж от първата им среща сега се виждаха доста често, а самият Фъдж всеки път беше все по-притеснен. Колкото и да не му се мислеше за министъра на магията (или *Другия министър*, както го наричаше наум), не можеше да не се опасява, че при следващото изникване новините ще бъдат още по-страшни. Ето защо сегашната поява на Фъдж, който отново излезе от огъня чорлав, раздражителен и не на шега се учуди, че министър-председателят не знае точно причината за посещението му, май беше най-неприятното нещо през тази крайно тягостна седмица.

– Откъде да знам какво става в... в магьосническото общество? – тросна се министър-председателят. – Натоварен съм да управлявам държава и точно сега си имам достатъчно грижи и без...

– Ние имаме същите грижи – прекъсна го Фъдж. – Брокдейлският мост не е рухнал просто защото не е издържал. Онова всъщност не беше ураган. Убийствата не са дело на мъгли. И семейството на Хърбърт Чорли ще бъде в по-голяма безопасност, ако той е далеч от него. В момента уреждаме да бъде приет в болницата за магьоснически заболявания и травми „Свети Мънго“. Ще бъде преместен там нощес.

– Какво... опасявам се, че... *какво?* – ревно министър-председателят.

Фъдж си пое дълбоко голяма глътка въздух и каза:

– Министър-председателю, наистина съжалявам, но съм длъ-

жен да ви съобща, че той се е завърнал. Онзи-който-не-би-ва-да-се-назовава отново е тук.

– Тук ли? Когато казвате „тук“... жив ли е? В смисъл...

Министър-председателят се помъчи да си спомни подробности от онзи ужасен разговор преди три години. Фъдж му беше разказал за магьосника, от когото всички се страхували най-много, магьосника, който бил извършил хиляда чудовищни престъпления, а после мистериозно изчезнал.

– Да, жив – потвърди Фъдж. – Всъщност... не знам... човек жив ли е, при положение че не може да бъде убит? Да ви призная, не разбирам и Дъмбълдор отказва да обясни като хората... но във всеки случай той със сигурност има тяло, ходи, говори и убива, значи за целите на нашето обсъждане можем да приемем, че е жив.

Министър-председателят не знаеше какво да каже, но заради упорития си навик да се стреми да изглежда добре осведомен по всички въпроси продължи с опитите да си спомни някакви подробности от предишните разговори с Фъдж.

– Сериоз Блек с... с Онзи-който-не-бива-да-се-назовава ли е?

– Блек? Блек? – заповтаря объркан Фъдж, като завъртя бързо бомбето между пръстите си. – Имате предвид Сириус Блек ли? Брадата на Мерлин, не! Блек е мъртъв. Оказа се, че ние... че сме сбъркали за Блек. Всъщност е бил невинен. И не се е съюзявал с Онзи-който-не-бива-да-се-назовава. В смисъл... – добави той, сякаш се защитаваше, като завъртя още по-бързо бомбето, – всички доказателства сочеха... имахме над петдесет очевидци... но както вече казах, той е мъртъв. Всъщност убит. В сградата на Министерството на магията. Смятаме да проведем разследване...

За своя огромна изненада тук министър-председателят изпита мимолетен прилив на съжаление към Фъдж. То обаче почти веднага беше засенчено от проблесналото самодоволство, че макар да не умее да изскача от камини, в никое от поверените му министерства не е извършвано убийство... поне досега...

Той почука скришом по дървеното писалище, а Фъдж про-

дължи:

– Но Блек е само между другото. Най-важното е, министър-председателю, че сме във война и трябва да се вземат мерки.

– Във война ли? – повтори стреснат домакинът. – Не пресилват ли малко нещата?

– Към Онзи-който-не-бива-да-се-назовава се присъединиха неговите последователи, които през януари избягаха от Азкaban – поясни Фъдж още по-припряно и така въртеше бомбето, че то се превърна в размазано бледолимонено петно. – Откакто започнаха да действат открито, сеят след себе си опустошение. Брокдейлският мост... именно той го направи, министър-председателю, именно той заплаши, че ще има масови убийства на мъгли, ако не се откажа да го преследвам...

– Майко мила, значи *вие* сте виновен, че онези хора загинаха, а аз трябва да отговарям на въпроси за ръждясалите подпори, разядените от корозията температурни шевове и не знам още какво! – тросна се вбесен министър-председателят.

– Аз ли съм виновен? – почервения Фъдж. – Нима твърдите, че вие бихте се подчинил на такова изнудване?

– Може би не – натърти министър-председателят, изправи се и заснова напред-назад из помещението, – но щях да хвърля всички усилия, за да заловя изнудвача преди да успее да извърши такова злодейство.

– Наистина ли смятате, че не съм направил всичко възможно? – разгорещено подвикна Фъдж. – Всички аврори в министерството се опитаха – и продължават да се опитват – да го намерят и да задържат последователите му, но тук говорим за един от най-могъщите магьосници на всички времена, за магьосник, който от близо трийсет години се изплъзва и не може да бъде заловен.

– Очаквам да ми кажете, че пак той е причинил урагана в графствата югозападно от Лондон – заяви министър-председателят, който при всяка крачка се разяряваше все повече.

Беше вбесяващо, че е установил причината за всички ужасни бедствия, а не може да я съобщи на обществеността – щеше да

стане по-лошо, отколкото да бъде обвинявано правителството.

– Не беше ураган – с отчаяние простена Фъдж.

– Моля? – излая министър-председателят, който вече направо тропаше с крак. – Изкоренени дървета, отнесени покриви, огнати стълбове на уличното осветление, ужасни наранявания...

– Бяха смъртожадните – поясни Фъдж. – Последователите на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава. И... подозираме, че е замесен и великан.

Министър-председателят спря като закован, сякаш се беше натъкнал на невидима стена.

– Замесено *какво*?

Фъдж се свъси.

– Последния път, когато искаше да ни вземе страха, той прибягна до услугите и на великани. Отдел „Дезинформация“ работи денонощно, изпратили сме екипи от забравители, които се опитват да променят спомените на всички мъгли очевидци, почти целият отдел „Регулация и надзор на магическите създания“ обикаля из Съмърсет, но все не можем и не можем да намерим великана... истинско бедствие.

– Не говорете така! – подвикна разгневен министър-председателят.

– Няма да отрека, че бойният дух в министерството е твърде нисък – продължи Фъдж. – А след всичко, което ни се струпа, изгубихме Амилия Боунс!

– Изгубихте кого?

– Амилия Боунс. Началник на отдел „Охрана на магическия ред“. Смятаме, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава вероятно я е убил лично, защото тя беше особено даровита магьосница, а и от всички улики се вижда, че се е съпротивлявала наистина ожесточено.

Фъдж се прокашля и очевидно с известно усилие спря да върти бомбето.

– Но за това убийство писаха и вестниците! – отбеляза министър-председателят, в миг забравил гнева си. – *Нашите* вестници де. Амилия Боунс... казваше се само, че била жена на средна

възраст, която живеела сама. Убийството е било... ужасно, нали? Вдигна се доста шум. В полицията са озадачени.

Фъдж въздъхна.

– То оставаше да не са озадачени! Убита в стая, заключена отвътре. Ние пък знаем точно кой го е извършил, не че това ни помага да го заловим. А и Емелин Ванс, вие навярно не сте чувал за нея...

– Чувал съм, как да не съм чувал! – възкликна министър-председателят. – Убита е на две крачки отук. Новината беше по първите страници на всички вестници: „Погазване на закона и реда в задния двор на министър-председателя...“

– И сякаш това не стига – прекъсна го Фъдж, който почти не го слушаше, – ами наоколо гъмжи от диментори, които нападат хората под път и над път..

В едни по-щастливи времена това изречение щеше да си остане неразбираемо за министър-председателя, сега обаче той беше по-осведомен.

– Мислех, че дименторите са надзиратели в затвора Азкабан? – попита той предпазливо.

– Да, бяха – уморено потвърди Фъдж. – Но вече не са. Дезертираха и се присъединиха към Онзи-който-не-бива-да-се-назовава. Няма да се преструвам, че не е било удар за нас.

– Но вие май ми споменахте веднъж, че тези твари изсмукват надеждата и щастието на хората, нали? – попита министър-председателят и усети как го обзема ужас.

– Точно така. И се множат все повече. Оттам е и тази мъгла.

Министър-председателят се свлече с подкосени крака на най-близкия стол. Струваше му се, че ще припадне от мисълта за невидими твари, които върлуват из градове и села и сеят сред избирателите му отчаяние и безнадеждност.

– Вижте какво, Фъдж... трябва да предприемете нещо! Това е ваше задължение като министър на магията!

– Драги ми министър-председателю, нима наистина смятате, че след всичко това още съм министър на магията? Преди три дни бях уволнен! От половин месец цялото магьосническо об-

щество надава вой да подам оставка. Откакто съм на този пост, никога не съм го виждал толкова сплотено – сподели Фъдж и направи храбър опит да се усмихне.

За миг министър-председателят не знаеше какво да каже. Колкото и възмутен да беше заради положението, в което бе поставен, му домъчня за мъжа срещу него, който сякаш се беше смалил.

– Наистина съжалявам – рече той накрая. – Мога ли да помогна с нещо?

– Много мило от ваша страна, министър-председателю, но не можете да помогнете с нищо. Тази вечер бях изпратен тук, за да ви осведомя за последния развой на събитията и да ви представя своя наследник на министерския пост. Мислех, че вече ще е пристигнал, но той, разбира се, е много зает, има да върши куп неща.

Фъдж се извърна към портрета на дребния грозник с дългата перука на сребърни букли, който си чоплеше в ухото с върха на пачето перо.

Портретът забеляза, че го гледа, и каза:

– Ще бъде тук всеки момент, довършва писмо до Дъмбълдор.

– Пожелавам му успех – рече Фъдж и за пръв път в думите му прозвуча горчивина. – От половин месец пиша на Дъмбълдор по два пъти на ден, но той не отстъпва. Ако беше проявил готовност да убеди момчето, аз и досега сигурно щях да... е, Скримджър може би ще постигне повече.

Фъдж потъна в подчертано огорчено мълчание, но то почти веднага беше нарушено от портрета, който най-неочаквано заговори отсечено и официално:

– До министър-председателя на мъгълите. Настоявам за среща. Спешно е. Бъдете така любезен да отговорите незабавно. Руфъс Скримджър, министър на магията.

– Да, да, добре – отвърна съвсем объркан министър-председателят и почти не трепна, когато пламъците в камината отново станаха изумруденозелени, извисиха се и разкриха в сърцевината си втори въртящ се като пумпал магьосник, който след миг вече

беше стъпил на старинния килим.

Фъдж се изправи. След кратко колебание министър-председателят стори същото, загледан как новопристигналият изтупва пепелта от дългата си черна мантия и се озърта.

Първото, което хрумна на министър-председателя, беше не-лепата мисъл, че Руфъс Скримджър прилича на стар лъв. В гъстата му като грива червеникавокафява коса и рунтавите вежди се виждаха бели кичури, зад очилата с телени рамки проблясваха пронизващи жълтеникави очи и макар да понакуцваше, мъжът беше строен и стъпваше леко, като за отскок. Веднага създаваше впечатление за прозорливост и непреклонност и министър-председателят си каза, че е ясно защо в тези смутни времена магьосническото общество е предпочело за министър не Фъдж, а Скримджър.

– Приятно ми е – рече той учтиво и протегна ръка.

Скримджър я стисна бързо, докато оглеждаше помещението, после извади изпод мантията си магическа пръчка.

– Фъдж обясни ли ви всичко? – попита той, отиде с широка крачка при вратата и почука с пръчката по ключалката.

Министър-председателят чу как щраква и се заключва.

– Хм... да – потвърди той. – И ако нямате нищо против, предпочитам вратата да остане отключена.

– А аз предпочитам да не ни прекъсват – отсеке Скримджър – или наблюдават – добави той, после насочи магическата пръчка към прозорците и пердетата ги закриха. – И така, аз съм зает човек, дайте направо по същество. Първо трябва да обсъдим вашата безопасност.

Министър-председателят се изпъчи и отвърна:

– Напълно доволен съм от охраната, която имам и сега, благодаря ви много...

– Е, ние не сме доволни – прекъсна го Скримджър. – На мъгълите няма да им се отрази добре, ако техният министър-председател попадне под проклятието Империиус. Новият ви секретар в кабинета отпред...

– Нямам намерение да се разделям с Кингзли Шакълболт,

ако намеквате за това – кипна министър-председателят. – Изключително способен е, отхвърля два пъти повече работа от другите...

– Защото е магьосник – обясни Скримджър без следа от усмивка. – Високообразован аврор, на когото е поверено да ви охранява.

– Ама чакайте! – протестира министър-председателят. – Не може току-така да си слагате ваши хора в моя екип, аз решавам кой ще работи при мен...

– Мислех, че сте доволен от Шакълболт – напомни хладно Скримджър.

– Аз... в смисъл... аз бях...

– Значи всичко е наред, нали?

– Аз такава... нямам нищо против, стига Шакълболт да се труди и занапред толкова... добре – изломоти министър-председателят, но Скримджър май изобщо не го слушаше.

– А сега за Хърбърт Чорли, вашия заместник. Онзи, който напоследък забавлява хората, като се прави на патица.

– Какво за него?

– Очевидно е под въздействието на лошо направено проклятие Империиус – обясни Скримджър. – Увредило е мозъка му, но и така може да бъде опасен.

– Само си квака човекът! – простена министър-председателят. – Със сигурност малко почивка... и ако не посяга толкова често към чашата...

– В момента го преглежда екип лецителни от болницата за магьоснически заболявания и травми „Свети Мънго“. Досега се е опитал да удуши трима от тях – съобщи Скримджър. – Според мен е най-добре за известно време да го отстраним от мъгълското общество.

– Аз... добре... той ще се оправи, нали? – попита с тревога министър-председателят.

Скримджър само сви рамене и се запъти към камината.

– Е, това е всичко, което имах да казвам. Ще ви държа в течение, министър-председателю... Вероятно ще бъда твърде зает,

за да идвам лично, но в такива случаи ще прашам Фъдж. Той се съгласи да остане в качеството на съветник.

Фъдж се опита да се усмихне, но не се получи – изглеждаше така, сякаш го болеше зъб. Скримджър вече търсеше в джоба си тайнствения пращец, от който огънят ставаше зелен. Министър-председателят безнадеждно наблюдаваше двамата, после думите, които цяла вечер се бе мъчил да преглътне, най-сетне изскочиха от устата му:

– Но нали вие сте *вълшебници*! Знаете да правите магии! Със сигурност можете да намерите изход!

Скримджър се извърна бавно на място и с недоумение погледна Фъдж, който този път наистина успя да се усмихне и каза благо:

– Лошото е, министър-председателю, че другата страна също знае да прави магии.

При тези думи двамата вълшебници стъпиха един след друг в яркозеления огън и изчезнаха.

— ГЛАВА ВТОРА —

„СПИНЪРС ЕНД“

На много километри оттам същата мразовита мъгла, напластила се пред прозорците на министър-председателя, се носеше над мръсна река, криволичеща между обрасли с храсти брегове, по които бяха изхвърлени какви ли не боклуци. Отгоре се извисяваше огромен комин, призрачен и зловещ, реликва от изоставен завод. Не се чуваше нищо, освен шепота на черната вода; нямаше никакви признаци на живот, освен една измършавяла лисица, която се беше стрелнала надолу по брега, за да подуши обнадеждено опаковката от риба и пържени картофи във високата трева.

И тогава със съвсем тихо „лук“ край реката сякаш отдън земя изникна слаба качулата сянка. Лисицата застина, уплашено вперила очи в странното ново явление. Сянката се огледа, сякаш за да се ориентира, после тръгна с леки бързи стъпки, а дългата ѝ мантия зашумоли по тревата.

С второ, но по-силно „лук“ изникна още една качулата сянка.
– Чакай!

От резкия вик лисицата се стресна и почти се долепи до пръста под шубрака. После изскочи от скривалището си и хукна нагоре по склона. Блесна зелена светлина, чу се скимтеж и лисицата се просна мъртва на земята.

Втората сянка обърна с върха на обувката си животинката.

– Някаква лисица – каза успокоително изпод качулката женски глас. – Помислих си да не би някой аврор... Сиси, чакай!

Но първата сянка, която бе спряла за миг и се бе обърнала

назад към блесналата светлина, вече се катереше по брега, където лисицата току-що бе паднала покосена.

– Сиси... Нарциса... чуй ме!

Втората жена настигна първата и я сграбчи за ръката, но тя я отскубна.

– Връщай се, Бела!

– Трябва да ме изслушаш.

– Чух те вече. Взела съм решение. Остави ме на мира.

Жената на име Нарциса се качи до горния край на брега, където стара ограда отделяше реката от тясна калдъръмена уличка. Бела я последва веднага. Застанали една до друга, двете погледнаха отвъд пътя към редиците порутени тухлени къщи с мъртви невиждащи прозорци в мрака.

– Тук ли живее? – презрително попита Бела. – Тук? В тия мъгълски коптори? Ние сигурно сме първите с такова потекло, които стъпват на това място...

Но Нарциса не я слушаше: беше се промушила през една пролука в ръждивата ограда и вече бързаше по пътя.

– Сиси, чакай!

Бела тръгна с развята мантия след нея и видя как тя хуква през уличка между къщите и излиза на друга, почти същата улица. Някои от уличните фенери бяха счупени и двете жени притичваха между петната светлина и непрогледен мрак. Втората жена настигна първата точно когато завиваше зад поредния ъгъл и този път успя да я хване за ръката и да я завърти кръгом, така че двете застанаха лице в лице.

– Не бива да го правиш, Сиси, не можеш да му се довериш...

– Черния лорд му се доверява, нали?

– Черния лорд... според мен той греша – рече задъхано Бела и за миг очите ѝ блеснаха под качулката, докато се оглеждаше да провери дали наистина са сами. – Предупредиха ни в никакъв случай да не казваме на никого за плана. Това е предателство спрямо Черния лорд...

– Пусни ме, Бела! – изръмжа Нарциса и извади изпод мантията магическа пръчка, която заплашително насочи към лицето

на другата жена.

Тя само се изсмя.

– Сиси? Родната си сестра? Няма да посмееш...

– Вече няма нещо, което да не съм готова да направя – прошепна с истерична нотка в гласа Нарциса, после замахна с пръчката надолу като с нож и отново блесна светлина.

Бела пусна ръката на сестра си, сякаш се беше опарила.

– *Нарциса!*

Ала Нарциса се беше втурнала нататък. Като разтриваше ръката си, нейната преследвачка отново тръгна подире ѝ, но на известно разстояние, и двете навлязоха още по-навътре в безлюдния лабиринт от тухлени къщи. Накрая Нарциса забърза по улица с името „Спинърс Енд“, над която високият заводски комин беше надвиснал като великански предупредителен пръст. Стъпките ѝ кънтяха по плочника, докато подминаваше заковани с дъски или счупени прозорци и накрая стигна до последната къща, където през пердетата на една от приземните стаи се процеждаше мъждива светлинка.

Вече беше почукала на вратата, когато Бела я настигна, ругайки едва чуто. Двете зачакаха – бяха леко задъхани и долавяха миризмата на мръсната река, носена от нощния ветрец. След малко чуха движение зад вратата и тя се пооткрехна. През процепа ги погледна мъж, който почти не се виждаше – мъж с дълга черна коса, разделена като завеса около лицето му с жълтеникава кожа и черни очи.

Нарциса рязко смъкна качулката. Беше толкова бледа, че сякаш сияеше в тъмнината, а дългата ѝ руса коса се спускаше по гърба и ѝ придаваше вид на удавница.

– Нарциса! – възкликна мъжът, докато отваряше вратата малко по-широко, така че светлината да пада върху двете жени. – Каква приятна изненада!

– Сивиръс – прошепна тя напрегнато, – може ли да поговорим? Спешно е.

– Разбира се.

Той се дръпна и я пусна да влезе в къщата. Сестра ѝ, която

още не си беше свалила качулката, я последва.

– Снейп! – тросна се тя, докато минаваше покрай него.

– Белатрикс! – отвърна мъжът и устните му се извиха в леко подигравателна усмивка, после с щракване затвори вратата след тях.

Бяха влезли направо в малка всекидневна, която приличаше на тъмна килия с облицовани с вата стени. Те бяха изцяло покрити с рафтове с книги, повечето подвързани със стара черна или кафява кожа. В езерцето слаба светлина, хвърляно от свещта във висящия от тавана светилник, бяха плътно наредени диван с протрита дамаска, овехтяло кресло и разнебитена маса. Помещението имаше занемарен вид, сякаш обикновено в него не живееше никой.

Снейп покани с ръка Нарциса да седне на дивана. Тя смъкна мантията, метна я встрани и седна, вторачена в белите си треперещи ръце, които стискаше в скута си. Белатрикс свали качулката по-бавно. За разлика от русокосата си сестра тя беше смугла, с подпухнали клепачи и волева брадичка и докато вървеше, за да застане зад Нарциса, не сваляше поглед от Снейп.

– Е, с какво мога да ви бъда полезен? – попита той, след като се разположи в креслото срещу двете сестри.

– Ние... сами сме, нали? – пошушна бързо Нарциса.

– Да, разбира се. Е, Опаш е тук, но гнидите не ги броим.

Насочи магическата пръчка към стената от книги зад себе си – там с трясък се отвори скрита врата към тясно стълбище, където като вцепенен стоеше дребен мъж.

– Както вече очевидно си разбрал, Опаш, имаме гости – лениво провлачи Снейп.

Мъжът слезе сгърбен по последните няколко стъпала и пристъпи в стаята. Имаше малки воднисти очички и остър нос, беше си лепнал върху лицето неприятна превзета усмивка. Лявата му ръка милваше дясната, върху която сякаш бе надянал лъскава сребърна ръкавица.

– Нарциса! – рече той пискливо. – И Белатрикс! Колко очарователно...

– Опаш ще ни донесе нещо за пиене, ако пожелаете, разбира се – каза Снейп. – И после ще се върне в стаята си.

Опаш трепна, сякаш домакинът го беше замерил с нещо.

– Не съм ти слуга! – изписка той, като избягваше погледа на Снейп.

– Така ли? Бях останал с впечатлението, че Черния лорд те е пратил тук да ми помагаш.

– Да, да ти помагам... а не да ти наливам пиенето... и да ти чистя къщата!

– Нямах представа, Опаш, че копнееш за по-опасни задачи – отвърна мазно Снейп. – Лесно може да се уреди, ще поговоря с Черния лорд...

– Ако искам, и сам мога да си говоря с него.

– Разбира се, че можеш – подигравателно се усмихна Снейп. – Но междувременно ни донеси нещо за пиене. Малко от виното на домашните духчета.

Опаш се поколеба за миг, явно му се искаше да възрази, после се обърна и излезе през втора скрита врата. Чуха се тракане и звънтеж на чаши. След броени секунди той се върна с поднос, върху който имаше прашна бутилка и три чаши. Остави го на разнебитената маса и побърза да излезе, като затръшна след себе си покритата с книги врата.

Снейп напълни трите чаши с кървавочервено вино и подаде на всяка от сестрите. Нарциса пророни дума на благодарност, а Белатрикс не каза нищо и продължи да го гледа намръщено. Това явно не го извади от равновесие, напротив – той изглеждаше по-скоро развеселен.

– За Черния лорд! – Снейп вдигна чашата и я изпи на един дъх.

Сестрите сториха същото. Снейп напълни отново чашите им. Докато взимаше своята, Нарциса каза припряно:

– Извинявай, Сивиръс, че ти се изгърсвам така, но трябваше непременно да те видя. Мисля, че само ти можеш да ми помогнеш...

Снейп вдигна ръка да я спре, после отново насочи магическа-

та си пръчка към скритата врата към стълбището. Чуха се силен трясък и писък, а сетне и бързите стъпки на Опаш обратно към стълбите.

– Извинявайте – рече Снейп. – Напоследък си е създад навика да подслушва по вратите и не разбирам защо го прави... Та какво казваше, Нарциса?

Тя потрепери, пое дълбоко въздух и подхвана отново:

– Знам, Сивиръс, че не би трябвало да съм тук, бях предупреждена да не казвам нищо на никого, но...

– В такъв случай си длъжна да си държиш езика зад зъбите! – изръмжа Белатрикс. – Особено в тази компания!

– В тази компания ли? – язвително повтори Снейп. – Как да го разбирам, Белатрикс?

– Че ти нямам доверие, Снейп, и ти много добре го знаеш.

Нарциса издаде звук, нещо като сух хлип, и зарови лице в дланите си. Снейп остави чашата си на масата и отново седна, отпусна ръце върху страничните облегалки на креслото и се усмихна срещу смръщеното лице на Белатрикс.

– Според мен, Нарциса, не е зле да чуем какво намира да каже Белатрикс. Това ще ни спести досадните прекъсвания. Е, продължавай, Белатрикс – подкани той. – И защо нямаш доверие в мен?

– По сто причини! – заяви тя високо, като излезе иззад дивана и остави с трясък чашата си върху масата. – Откъде ли да започна! Къде беше, когато Черния лорд изгуби мощта си? Защо нито веднъж не се опита да го намериш, след като той изчезна? Какво правеше през всичките тези години, докато си живуркаше под крилото на Дъмбълдор? Защо попречи на Черния лорд да вземе Философския камък? Защо не се върна веднага след като Черния лорд се въздигна? Къде беше преди няколко седмици, когато водихме битка, за да вземем пророчеството за Черния лорд? И защо, Снейп, Хари Потър е още жив, при положение че е в ръцете ти вече пет години?

Тя замълча, гърдите ѝ се повдигаха учестено, страните ѝ бяха поруменели. Зад нея Нарциса седеше неподвижно, с все още

скрито зад дланите лице.

Снейп се усмихна.

– Преди да ти отговоря... о, да, Белатрикс, смятам да ти отговоря! А ти ще предадеш думите ми на другите, които шушукат зад гърба ми и разпространяват небивалици за измяна към Черния лорд! Та преди да ти отговоря, нека аз на свой ред те попитам нещо. Нима наистина смяташ, че Черния лорд не ми е задал всеки от тези въпроси? И нима наистина смяташ, че ако не съм успял да му дам удовлетворителни отговори, ще седя тук и ще си приказвам с теб?

Тя се поколеба.

– Знам, че той ти вярва, но...

– Според теб греша? Или аз по някакъв начин съм го измамил? Заблудил съм Черния лорд, най-великия магьосник, най-добрия легилимант, когото светът някога е виждал?

Белатрикс не каза нищо, но за пръв път като че ли се посмути. Снейп реши да не я притиска. Вдигна пак чашата, отпи и продължи:

– Попита ме къде съм бил, когато Черния лорд е изгубил мощта си. Бях там, където той ми беше наредил – в училището за магия и вълшебство „Хогвортс“, защото Черния лорд искаше да следя Албус Дъмбълдор. Предполагам, знаеш, че приех да стана преподавател именно по заповед на Черния лорд?

Тя кимна едва забележимо и отвори уста, но Снейп я изпревари.

– Питаш защо не съм се опитал да го намеря, когато изчезна. По същата причина като Ейвъри, Йаксли, семейство Кароу, Грейбек, Луциус – той леко наклони глава към Нарциса – и мнозина други. Бях убеден, че с него е свършено. Не се гордея с това, сбърках, но... ако той не беше простил на всички нас, които по онова време изгубихме вяра в него, сега щеше да има съвсем малко последователи.

– Щеше да има мен! – разпалено подвикна Белатрикс. – Мен! Заради него гних толкова години в Азкабан.

– Да, наистина възхитително – отегчено рече Снейп. – Е, ти

не му беше от голяма полза в тъмницата, но постъпката ти безспорно беше благородна...

– Постъпката! – изпищя тя, в яростта си изглеждаше леко луда. – Докато аз търпях дименторите, ти си стоеше в „Хогуортс“ и се правеше на верен домашен любимец на Дъмбълдор!

– Е, не съвсем – спокойно възрази Снейп. – Той отказваше да ми повери часовете по защита срещу Черните изкуства. Явно смяташе, че ще се върна към миналото си... ще се изкуша да поема пак по стария път.

– Такава ли е жертвата, която си направил за Черния лорд – не си преподавал любимия си предмет? – изсмя се Белатрикс подигравателно. – Защо, Снейп, остана там през цялото това време? За да следиш Дъмбълдор по заповед на господар, когото си смятал за мъртъв?

– Не точно – отговори Снейп, – въпреки че Черния лорд е доволен, задето не съм напуснал поста си. Когато се върна, бях готов да му предоставя за Дъмбълдор сведения, събирани в продължение на шестнайсет години – такъв подарък за „добре дошъл“ със сигурност е по-полезен от безкрайните спомени колко неприятно е било в Азкабан...

– Но ти все пак остана...

– Да, Белатрикс, останах – натърти Снейп и в тона му за пръв път се прокрадна нотка на нетърпение. – Имах хубава работа, която предпочетох пред вероятността да ме затворят в Азкабан. Задържаха смъртожадните наред. Благодарение на защитата, която ми осигури Дъмбълдор, избегнах тъмницата, за мен това беше само добре дошло и аз се възползвах. Повтарям: Черния лорд не недоволства, че съм останал там, не виждам защо го правиш ти. Ако не ме лъже паметта, след това ме попита – продължи той малко по-високо, понеже Белатрикс даваше всички признаци, че ще го прекъсне, – защо съм застанал между Философския камък и Черния лорд. Лесно е да ти отговоря. Той не знаеше дали може да ми се довери. Точно като теб смяташе, че от верен смъртожаден съм се превърнал в блюдолизец на Дъмбълдор. Беше в окаяно състояние, съвсем изнемощял, делеше

тялото на посредствен магьосник. Не смееше да се разкрие пред бившия си съюзник от страх да не го издаде пред Дъмбълдор или в министерството. Наистина съжалявам, че не ми се довери. Щеше да си възвърне мощта цели три години по-рано. А така единственото, което виждах, беше как онзи алчен и недостоеен тип Куиръл се опитваше да открадне камъка и признавам – направих всичко по силите си да му попреча.

Устата на Белатрикс се изкриви, сякаш беше глътнала доза горчиво лекарство.

– Но ти не отиде при него, когато той се завърна, не полетя веднага щом усети, че Черния знак пламти...

– Точно така. Отидох два часа по-късно. По заповед на Дъмбълдор.

– На Дъмбълдор ли? – подхвана тя възмутено.

– Помисли! – подкани отново нетърпеливо Снейп. – Мисли! Като изчаках два часа, само два часа, си осигурих да остана шпионин в „Хогвортс“! Оставих Дъмбълдор да отсъди, че се връщам при Черния лорд само защото самият той ми е наредил, и оттогава имам възможност да предавам сведения за Дъмбълдор и за Ордена на Феникса! Разсъди сама, Белатрикс, от няколко месеца Черния знак ставаше все по-силен, аз знаех, че Черния лорд е на път да се завърне, всички смъртожадни го знаехме! Разполагах с предостатъчно време да реша какво да правя, да обмисля следващия си ход, да избягам като Каркаров, нали? Уверявам те, първоначалното недоволство на Черния лорд заради моето забавяне изчезна напълно, когато обясних, че съм му останал верен, макар Дъмбълдор да ме смята за негов човек. Да, Черния лорд мислеше, че съм го напуснал окончателно, ала грешеше.

– Но с какво си бил полезен? – подвикна присмехулно Белатрикс. – Какви полезни сведения сме получили от теб?

– Сведенията се предават направо на Черния лорд – отвърна Снейп. – Щом той е решил да не ги споделя с теб...

– Черния лорд споделя с мен всичко – изстреля начаса Белатрикс. – Нарича ме най-вярната, най-преданата...

– Така ли? – възкликна Снейп, като се постара в гласа му да прозвучи едва доловимо неверие. – Така ли те нарича и след провала в министерството?

– Аз нямам вина! – пламна Белатрикс. – В миналото Черния лорд ми е поверявал най-свидното... ако Луциус не беше...

– *Как смееш...* как смееш да обвиняваш мъжа ми! – изсъска тихо и страховито Нарциса, вперила поглед в сестра си.

– Безсмислено е да търсим вина у един или у друг – спря ги помирително Снейп. – Станалото станало.

– Но не и с твоє участие! – разфуча се Белатрикс. – Не, теб отново те нямаше, когато ние се излагахме на какви ли не опасности, нали, Снейп?

– Беше ми заповядано да не се включвам – уточни той. – Може би не си съгласна с Черния лорд и смяташ, че Дъмбълдор нямаше как да забележи преминаването ми на страната на смъртожадните срещу Ордена на Феникса? И извинявай, но понеже спомена нещо за опасности... вие се изправихте срещу шестима тийнейджъри, нали?

– Както много добре знаеш, не след дълго към тях се присъединиха половината от Ордена – изръмжа Белатрикс. – А като говорим за Ордена, и досега ли твърдиш, че не можеш да разкриеш къде точно се намира щабквартирата им?

– Аз не съм Пазител на тайната, не мога да изрека името на мястото. Мисля, знаеш как действа магията, нали? Черния лорд е доволен от сведенията, които му предоставям за Ордена. Както вероятно си се досетила, именно благодарение на тях наскоро бе заловена и убита Емелин Ванс, пак те със сигурност са допринесли за отстраняването на Сириус Блек, но признавам, че заслугата за премахването му принадлежи изцяло на теб.

Той наклони глава и вдигна наздравица в нейна чест. Изражението ѝ не омекна.

– Избягваш последния ми въпрос, Снейп. Хари Потър. През последните пет години можеше да го убиеш по всяко време. Не го направи. Защо?

– Обсъждала ли си въпроса с Черния лорд? – поинтересува

се Снейп.

– Той... напоследък ние... питам *теб*, Снейп!

– Ако бях убил Хари Потър, Черния лорд нямаше да може да използва кръвта му, за да се въздигне и да стане непобедим...

– Твърдиш, че си предвидил как той ще се възползва от момчето! – презрително подметна Белатрикс.

– Не твърдя нищо, изобщо не съм знаел какво възнамерява да прави Черния лорд, вече признах, че го смятах за мъртъв. Просто се опитвам да обясня защо Черния лорд не съжалява, че Хари Потър е останал жив до онзи момент миналата година...

– Но ти защо го остави жив?

– Не ме ли разбра? Само благодарение на Дъмбълдор, който ме защитаваше, избегнах Азкабан! Нима не си съгласна, че ако бях убил любимия му ученик, щях да го настроя срещу себе си? Но има и друго. Нека ти напомня, че когато Потър постъпи в „Хогуортс“, още се ширеха какви ли не небивалици за него – слухове, че самият той е велик черен магьосник и точно затова е оцелял, когато Черния лорд го е нападнал. Всъщност мнозина от някогашните последователи на Черния лорд смятаха, че може би точно Потър е знамето, около което трябва да се сплотим отново. Признавам си, беше ми любопитно и далеч не бях склонен да го убивам щом кракът му стъпи в замъка. Много бързо, разбира се, ми стана ясно, че Потър изобщо няма изключителна дарба. Измъквал се е доста пъти невредим просто защото му е провървяло и са му помогнали по-талантливи приятели. Той е посредствен във висша степен, но въпреки това е нахален и самонадеян, какъвто навремето беше баща му. Направих всичко по силите си да го изхвърлят от „Хогуортс“, където според мен не му е мястото, но да го убия или да допусна да бъде убит пред очите ми? Щях да постъпя глупаво, ако бях поел такъв риск, при положение че Дъмбълдор беше съвсем наблизо.

– И след всичко това очакваш от нас да повярваме, че Дъмбълдор не се е усъмнил нито веднъж? – учуди се Белатрикс. – Че няма представа на чия страна си в действителност и безусловно ти вярва?

– Играя ролята си добре – поясни Снейп. – Освен това забравяш най-голямата слабост на Дъмбълдор: той винаги вярва в доброто у хората. Когато скоро след времето, което прекарах със смъртожадните, постъпих на работа при него като преподавател, му разказах някакви врели-некипели, че се разкайвам горчиво, и той ме прие с отворени обятия – макар че, както вече споменах, все не ме допускаше до Черните изкуства. Дъмбълдор е бил и продължава да бъде велик магьосник... о, да, така е – натърти Снейп, защото Белатрикс издаде презрителен звук на несъгласие, – признава го и Черния лорд. С радост обаче трябва да кажа, че Дъмбълдор остарява. Дуелът с Черния лорд миналия месец го разтърси. И досега страда от тежко нараняване, защото реакциите му вече са по-бавни. Но през всичките тези години той не е преставал да вярва на Сивиръс Снейп и точно заради това съм толкова ценен за Черния лорд.

Белатрикс пак гледеше недоволно, макар че явно не знаеше какъв друг удар да нанесе на Снейп. Той се възползва от нейното мълчание и се обърна към сестра ѝ.

– И така... дошла си да ме молиш за помощ, Нарциса.

Тя го погледна, на лицето ѝ беше изписано неприкрито отчаяние.

– Да, Сивиръс. Аз... смятам, че единствено ти можеш да ми помогнеш, няма към кого друг да се обърна. Луциус е в затвора и... – Тя затвори очи и изпод миглите ѝ се търкулнаха две големи сълзи. – Черния лорд ми забрани да говоря за това – продължи Нарциса, без да отваря очи. – Желанието му е никой да не узнава за неговия план... Той е... строго поверителен. Но...

– Щом ти е забранил, не бива да говориш – спря я начаса Снейп. – Думата на Черния лорд е закон.

Нарциса ахна, сякаш я беше залял със студена вода. За пръв път, откакто беше влязла в къщата, Белатрикс изглеждаше доволна.

– Ето нà! – подвикна тя победоносно на сестра си. – Дори Снейп ти го казва: щом са ти забранили да говориш, длъжна си да мълчиш!

Снейп обаче беше станал – отиде при малкия прозорец, надзърна между пердетата към безлюдната улица, после пак ги дръпна с рязко движение. Обърна се свъсен с лице към Нарциса.

– По една случайност съм посветен в плана – пророни той тихо. – Аз съм сред малцината, на които Черния лорд го е доверил. Но ако не знаех тайната, Нарциса, ти щеше да извършиш страшно предателство спрямо Черния лорд.

– Бях сигурна, че знаеш – отвърна тя и задиша по-свободно. – Той, Сивиръс, ти има такова доверие...

– Ти знаеш за плана? – възкликна Белатрикс и задоволяването, изписало се за миг по лицето ѝ, бе изместено от възмущение. – *Ти* знаеш?

– Естествено! – потвърди Снейп. – Но с какво искаш да ти помогна, Нарциса? Ако си въобразяваш, че мога да убедя Черния лорд да се откаже, избий си го от главата, няма никаква надежда.

– Сивиръс – прошепна жената, а по бледите ѝ страни се заплъзгаха сълзи. – Синът ми... единственият ми син...

– Драко би трябвало да се гордее – вметна бездушно Белатрикс. – Черния лорд му оказва голяма чест. И съм длъжна да отбележа за Драко: той не се опитва да се измъкне и да не изпълни своя дълг, очевидно се радва, че има възможност да се докаже, развълнуван е от мисълта да...

Нарциса се разплака на глас, без да сваля изпълнени с молба очи от Снейп.

– Само защото е на шестнайсет години и не подозира какво му се готви! Защо, Сивиръс? Защо точно моят син? Прекалено опасно е! Това е възмездие за грешката на Луциус, знам си аз!

Снейп не отговори. Извърна се, за да не гледа сълзите ѝ, сякаш бяха нещо неприлично, но нямаше как да се престори, че не я е чул.

– Заради това е избрал Драко, нали? – настоя Нарциса. – За да накаже Луциус.

– Ако Драко се справи – отвърна Снейп все така без да я поглежда, – ще бъде почитан повече от всички други.

– Но той няма да се справи! – изхлипа жената. – Как ще се справи, щом самият Черен лорд...

Белатрикс ахна – Нарциса явно губеше самообладание.

– Искях просто да кажа, че... че досега никой не е успял... Сивиръс... моля те... ти винаги си бил любимият учител на Драко... стар приятел си на Луциус... умолявам те... любимец си на Черния лорд, неговият най-доверен съветник... нали ще поговориш с него и ще го убедиш...

– Черния лорд не може да бъде убеден, а аз не съм чак толкова глупав да опитвам – отсеке Снейп. – Не мога да се преструвам, че Черния лорд не е ядосан на Луциус. Той беше длъжен да се справи. Допусна да го заловят заедно с още доста хора и на всичкото отгоре не успя да вземе пророчеството. Да, Черния лорд е разгневен, Нарциса, силно разгневен.

– Значи съм права, избрал е Драко като разплата! – задави се жената. – Той не иска Драко да успее, нарочил го е да го убият, докато се опитва да изпълни задачата.

Снейп не отговори и Нарциса очевидно изгуби и малкото задръжки, които ѝ бяха останали. Изправи се, със залитане отиде при Снейп и се вкопчи в мантията му. Доближи лицето си до неговото, така че сълзите ѝ се застичаха по гърдите му, и простена:

– Ти ще се справиш. Точно ти, Сивиръс, ще успееш вместо Драко. Разбира се, че ще успееш, и Черния лорд ще те възнагради прещедро, както никого от нас...

Снейп я хвана за китките и махна ръцете ѝ, впити в него. Погледна мокротото ѝ от сълзите лице и проточи бавно:

– Според мен Черния лорд има предвид точно това – в крайна сметка да го направя аз. Но е решил първо Драко да опита. Ако момчето се справи, което е малко вероятно, аз ще остана още известно време в „Хогуортс“ и ще продължа да изпълнявам полезната си роля на шпионин.

– С други думи, за Черния лорд е все едно дали Драко ще загине!

– Той е много разгневен – повтори тихо Снейп. – Така и не чу пророчеството. А ти, Нарциса, знаеш не по-зле от мен, че

Черния лорд не прощава лесно.

Тя се свлече, падна в краката му, продължи да хлипа и да стене и на пода.

– Синът ми... единственият ми син...

– Би трябвало да се гордееш! – подвикна безпощадно Белатрикс. – Ако имах синове, щях с радост да ги жертвам в служба на Черния лорд!

Нарциса изписка отчаяно и започна да скубе дългата си руса коса. Снейп се приведе, хвана я за ръцете и след като я издърпа да стане, я поведе обратно към дивана. После ѝ наля още вино и насила сложи чашата в ръката ѝ.

– Престани, Нарциса. Пийни. Чуй ме.

Тя се поуспокои и треперливо отпи от виното, като разля малко по себе си.

– Може би ще успея... да помогна на Драко.

Жената изправи гръб – беше пребледняла като платно и гледаше с широко отворени очи.

– Сивиръс... о, Сивиръс... наистина ли ще му помогнеш? Нали ще го наглеждаш и ще внимаваш да не пострада?

– Мога да опитам.

Тя плъзна чашата по масата, свлече се от дивана и коленичи в краката на Снейп. После обхвана ръката му с длани и я притисна до устните си.

– Ако си там да го пазиш... ще се закълнеш ли, Сивиръс? Ще положиш ли Нерушимата клетва?

– Нерушимата клетва ли?

Снейп я гледаше с безизразно, непроницаемо лице, затова пък Белатрикс нададе ликуващ кикот.

– Не чу ли, Нарциса? О, той щял да опита, не се и съмнявам... обичайните кухи думи, обичайното клинчене... о, по заповед на Черния лорд, естествено!

Снейп не я погледна. Черните му очи бяха вперени в сините очи на Нарциса, която продължаваше да плаче и да стиска ръката му.

– Разбира се, ще положи Нерушимата клетва – промълви той

тихо. – Сестра ти може би ще се съгласи да ни стане Скрепител.

Белатрикс зяпна. Снейп се наведе и коленичи срещу Нарциса. Под смаяния поглед на Белатрикс двамата слепиха десни длани.

– Трябва ти магьосническата пръчка, Белатрикс – хладно напомни Снейп.

Тя я извади все така изумена.

– Доближи се малко – подкани Снейп.

Белатрикс пристъпи напред, застана над двамата и допря върха на пръчката до техните длани.

Нарциса заговори:

– Обещаваш ли, Сивиръс, да бдиш над сина ми Драко, докато той се опитва да изпълни повелята на Черния лорд?

– Обещавам – отговори Снейп.

От магическата пръчка се стрелна езиче бляскав пламък, който се усука като нажежена до червено жичка около ръцете им.

– Обещаваш ли, че доколкото ти е възможно, ще го пазиш да не пострада?

– Обещавам.

Пръчката изстреля второ огнено езиче, което се омота с първото и двете образуваха красива светеща плетеница.

– И ако се наложи... ако ти се стори, че Драко ще се провали – прошепна Нарциса (ръката на Снейп в нейната трепна, но той не я дръпна), – обещавах ли да извършиш онова, което Черния лорд е възложил на сина ми?

За миг настана мълчание. Белатрикс ги гледаше с широко отворени очи, без да отмества пръчката от ръцете им.

– Обещавам – отсече Снейп.

Изуменото лице на Белатрикс се озари в червено, когато третият огнен език, лумнал от пръчката, се усука с другите два и обхвана сключените ръце на Снейп и Нарциса здраво като въже, като огнена змия.

ЗАВЕЩАНИЕТО И НЕЖЕЛАНИЕТО

Хари Потър хъркаше силно. Близо четири часа беше седял на стола до прозореца в стаята си и беше гледал притъмнялата улица, докато накрая заспа с опряно в студената рамка лице, с накривени очила и с широко отворена уста. Кръгчето пара, което дъхът му оставяше върху стъклото, блещукаше в оранжевото сияние на уличния фенер, а изкуствената светлина беше изсмукала от лицето му цялата руменина и то изглеждаше призрачно под гъстата чорлава черна коса.

Стаята беше осеяна с какви ли не вещи и боклуци. По пода се виждаха совешки пера, огризки от ябълка и обвивки от бонбони, сред измачканите мантии върху леглото бяха метнати небрежно няколко книги със заклинания, а в езерцето светлина върху бюрото лежах разпилени вестници. Заглавието от първата страница на един от тях тръбеше:

ХАРИ ПОТЪР: ИЗБРАНИЯ?

И досега се ширят слухове за тайнственото произшествие, разиграло се наскоро в Министерството на магията, по време на което Онзи-който-не-бива-да-се-назовава е бил забелязан отново.

„Не ни е разрешено да говорим за това, не ме питайте“ – заяви снощи на излизане от министерството един развълнуван забравител, който не пожела да се представи.

Въпреки това високоставени източници от министерството потвърдиха, че произшествието е станало в прословутата

Зала с пророчества.

Макар че вълшебниците, говорители на министерството, и досега отказват дори да потвърдят съществуването на такова място, все повече представители на магьосническата общност са убедени, че смъртожадните, които бяха затворени в Азкабан с присъди за проникване с взлом и опит за кражба, са се опитали да откраднат едно от пророчествата. Естеството на това пророчество не е известно, но често изказвано предположение го свързва с Хари Потър – единствения човек, за когото се знае, че е оживял след смъртоносното проклятие и освен това същата вечер е бил в министерството. Някои стигат дотам да наричат Потър „Избрания“, защото са убедени, че според пророчеството той е човекът, способен да ни избави от Онзи-който-не-бива-да-се-назовава.

Не се знае къде точно се намира сега това пророчество, ако то изобщо съществува, въпреки че (следва на 2 стр., колона 5)

Заглавието от първата страница на друг от вестниците гласеше:

СКРИМДЖЪР НАСЛЕДЯВА ФЪДЖ

Почти цялата първа страница беше запълнена от голяма черно-бяла снимка на човек с гъста като лъвска грива коса и състарено лице. Снимката се движеше – мъжът махаше с ръка към тавана.

Руфъс Скримджър, бивши началник на служба „Аврори“ към Отдела за охрана на магическия ред, наследи Корнелиус Фъдж като министър на магията. Магьосническата общност като цяло посрещна с одобрение назначаването му за министър, макар че броещи часове след като той встъпи в длъжност, плъзна мълвата за разногласия между новия министър и Албус Дъмбълдор, току-що възстановен като главен съдия на Магисъбора.

Представители на Скримджър признаха, че веднага след като

поел висшата длъжност, той се е срещнал с Дъмбълдор, но откажа да коментират обсъжданите въпроси. Знае се, че Албус Дъмбълдор е (следва на 3 стр., колона 2)

Вляво от тази страница имаше друга, сгъната така, че да се вижда дописката със заглавие „МИНИСТЕРСТВОТО ГАРАНТИРА БЕЗОПАСНОСТТА НА УЧЕНИЦИТЕ“.

Днес новоназначеният министър на магията Руфъс Скримджър даде изявление за строгите мерки, които министерството взема за осигуряване безопасността на учениците, които тази есен ще се завърнат в училището за магия и вълшебство „Хогвортс“.

„По очевидни причини министерството няма да огласява в подробности намеренията си“ – изтъкна министърът, но въпреки това вътрешен източник потвърди, че крайните мерки за сигурност включват защитни магии и заклинания, различни видове контрапроклетия и малък отряд за бързо реагиране, съставен от аврори, чиято единствена задача ще бъде охраната на училище „Хогвортс“.

Почти всички заинтересовани са успокоени от непреклонното отношение на новия министър към сигурността на учениците. Госпожа Августа Лонгботъм сподели: „Моят внук Невил, който по една случайност е добър приятел на Хари Потър и през юни се е сражавал в министерството рамо до рамо с него срещу смъртожадните...“

Нататък обаче дописката не се четеше, защото върху нея беше оставен голям кафез за птици. В него беше затворена прелестна полярна сова. Тя властно оглеждаше с кехлибарените си очи стаята и от време на време извърещаше глава към хъркащия си господар. Един-два пъти изтрака нетърпеливо с човка, но Хари бе потънал в дълбок сън и не я чу.

Точно в средата на стаята беше оставен голям куфар. Капакът му беше отворен сякаш в очакване, но куфарът бе почти празен, ако не броим забравеното старо бельо, бонбоните, празните

пишеница от мастило и счупените пачи пера, покрили дъното. Наблизо на пода беше метната морава брошура, в горния край на която пишеше:

Разпространява се
по поръчка на Министерството на магията
КАК ДА ЗАЩИТИТЕ ДОМА И СЕМЕЙСТВОТО СИ
ОТ ТЪМНИТЕ СИЛИ

В последно време магьосническата общност е застрашена от организация, представяща се като смъртожадните. Ако спазвате посочените по-долу прости правила за безопасност, ще защитите от нападение себе си, семейството си и своя дом.

Съветваме ви да не напускате домовете си сами.

Призоваваме към особена бдителност в часовете след настъпване на нощта. Когато е възможно, постарайте се да се приберете преди да падне мрак.

Проверете мерките за сигурност около къщата си, уверете се, че всички членове на семейството ви знаят как да се предпазят в случай на необходимост със защитно заклинание и хамелеонизираща магия, както и групово магипортиране, ако в семейството има ненавършили пълнолетие.

Съгласувайте мерките за сигурност с близките си приятели и роднини, за да разкривате смъртожадни, които чрез многоликова отвара са приели чужд облик (виж 2 стр.).

Ако забележите, че някой член на семейството, колега, приятел или съсед се държи необяснимо, незабавно се свържете с представители на Силите за охрана на магическия ред. Възможно е той да е под въздействието на проклятието Имперкус (виж 4 стр.).

Ако над някоя жилищна или друга сграда се появи Черния знак, НЕ ВЛИЗАЙТЕ В НЕЯ и незабавно се свържете със служба „Аврори“.

Привидения с неустановен произход биха могли да означават,

че смъртожадните използват инферии*. Следва да съобщите НЕЗАБАВНО в министерството, ако видите или срецнете инферии.

Хари изсумтя насън, лицето му се плъзна с два-три сантиметра по рамката на прозореца и очилата му се изкривиха още повече, но той не се събуди. Будилникът, който беше поправил преди няколко години, тиктакаше силно върху перваза и показваше единайсет без една минута. До него имаше парче пергамент, изписано със ситен наклонен почерк, което момчето държеше в отпуснатата си ръка. Откакто писмото беше пристигнало преди три дни като здраво стегнат свитък, Хари го беше чел толкова често, че сега то бе съвсем плоско.

Драги Хари,

Ако ти е удобно, този петък в единайсет вечерта ще дойда на „Привит Драйв“ номер четири, за да те отведе в „Хралупата“, където си поканен да прекараш остатъка от ваканцията.

В случай че си съгласен, ще се радвам и ако ми помогнеш в начинание, с което се надявам да се заема на път за „Хралупата“. Ще ти обясня по-подробно, когато се видим.

Бъди така любезен да изпратиш отговор по същата сова. Надявам се да се видим в петък.

Искрено твой

Албус Дъмбълдор

Въпреки че вече знаеше писмото наизуст, Хари го беше поглеждал крадешком през няколко минути още от седем часа тази вечер, когато бе заел позиция при прозореца в стаята си – оттук „Привит Драйв“ се виждаше сравнително добре и в двете посоки. Знаеше, че е безсмислено да чете отново и отново думите на Дъмбълдор – както бе помолен, беше изпратил потвърждение по същата сова и сега единственото, което му оставаше да прави, беше да чака: Дъмбълдор или щеше да дойде, или нямаше да дойде.

* От „inferi“ (лат.) – обитатели на подземното царство. – Б. пр.

Хари обаче не си беше приготвил багажа. Струваше му се прекалено хубаво, за да бъде истина, че само след две седмици в компанията на семейство Дърсли ще бъде избавен от тях. Все не можеше да се отърси от чувството, че нещо ще се обърка – отговорът му до Дъмбълдор ще се изгуби, Дъмбълдор ще бъде възпрепятстван и няма да дойде да го вземе или пък ще се окаже, че писмото изобщо не е от него, а е някакъв гаден номер, шега или капан. Хари не намери сили да си приготви багажа при мисълта, че може да се наложи отново да вади нещата от куфара. Само с едно беше признал, че все пак е възможно да замине – затвори полярната си сова Хедуиг на сигурно място в кафеза.

Голямата стрелка на часовника достигна цифрата дванайсет и точно в този миг уличният фенер пред прозореца угасна.

Хари се събуди, сякаш внезапният мрак бе сигнал за тревога. Намести припряно очилата си, допря нос до стъклото и се взря в паважа. По алеята в градината се движеше висока сянка с дълго развято наметало.

Хари подскочи като ударен от ток, катурна стола и се зае да мята в куфара всичко, което се изпречи пред очите му. Точно когато напъха вътре комплект магьоснически мантии, две книги със заклинания и пакетче чипс, на входната врата се позвъни.

Вуйчо му Върнън изкрещя от всекидневната долу:

– Кой, да го вземат мътните, ми идва посред нощ?

Хари застина, както държеше в едната ръка месингов телескоп, а в другата – чифт маратонки. Съвсем беше забравил да предупреди семейство Дърсли, че може да дойде Дъмбълдор. Изпадна в паника, но и го напуши смях. Той прескочи куфара и рязко отвори вратата на стаята точно когато долу гърлен глас каза:

– Добър вечер! Вие сигурно сте господин Дърсли. Предполагам, Хари ви е споменал, че ще мина да го взема.

Хари се втурна надолу по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж, но някъде по средата внезапно спря – от дългия си опит знаеше, че при всички случаи е за предпочитане да

не е в обсега на вуйчо си. На вратата стоеше висок слаб мъж с дълги до кръста сребристи коса и брада. На гърбавия му нос бяха закрепени очила с рамки като полумесеци, беше облечен с дълго черно пътно наметало и островърха шапка. Върнън Дърсли, чиито мустаци бяха не по-малко рунтави от мустаците на Дъмбълдор, макар и черни, и чието облекло беше кафеникавочервен халат, се втренчи в посетителя сякаш не можеше да повярва на малките си очички.

– Ако се съди от изумения ви изненадан вид, Хари явно не ви е предупредил, че ще дойда – отбеляза благо Дъмбълдор. – Но да приемем, че сте ме поканили най-радушно в дома си. Неразумно е в тези смутни времена да стоим прекалено дълго на входната врата. – Той енергично прекрачи прага и затвори вратата след себе си. – Доста време мина от предишното ми посещение – продължи Дъмбълдор и приведе към вуйчо Върнън гърбавия си нос. – Длъжен съм да отбележа, че агапантусите ви са се хванали много добре.

Върнън Дърсли не каза и дума. Хари изобщо не се съмняваше, че той ще си възвърне говора, и то скоро – туптящата вена на слепоочието му достигаше опасна точка, – ала нещо у Дъмбълдор като че ли временно го беше оставило без дъх, може би неприкритата вълшебност на появата му. Но дори вуйчо Върнън навярно беше доловил, че пред него стои мъж, на когото е много трудно да се окаже натиск.

– О, добър вечер, Хари! – поздрави Дъмбълдор, като го погледна с изключително доволно изражение иззад очилата. – Отлично, отлично!

Тези думи като че ли извадиха вуйчо Върнън от унеса. Беше осъзнал, че макар да е замесен, не може да си има вземане-даване с човек, който поглежда Хари и възкликва „отлично“.

– Не искам да бъда груб... – подхвана той с тон, който всъщност придаваше на всяка сричка заплаха за грубост.

– Но за съжаление възмутително често наблюдаваме прояви на неволна грубост – мрачно завърши вместо него Дъмбълдор. – По-добре не казвайте нищо, драги ми човече. А, това сигурно е

Петуния.

Кухненската врата се беше отворила и пред тях застана лелята на Хари с гумени ръкавици и пенъор над нощницата – очевидно тъкмо се беше заела да забърше както винаги преди лягане всички повърхности в кухнята. По лицето ѝ с конски черти не бе изписано нищо друго, освен стъписване.

– Албус Дъмбълдор – оповести новодошлият, след като вуйчо Върнън пропусна да го представи. – Поддържали сме кореспонденция, разбира се. – На Хари му се стори странно Дъмбълдор да напомня по този начин на леля Петуния, че веднъж ѝ бе изпратил опасно писмо, но жената не оспори израза. – А това трябва да е синът ви Дъдли.

Точно в този миг Дъдли беше надзърнал през вратата на всекидневната. Голямата му русолява глава, показала се от яката на раираната пижама, изглеждаше чудато, като откъсната от тялото, той беше зяпнал от учудване и страх. Дъмбълдор поизчака малко – явно за да провери дали някой от семейство Дърсли ще каже нещо, – но тъй като мълчанието се проточи, накрая се усмихна.

– Да приемем ли, че сте ме поканили във всекидневната си?

Докато Дъмбълдор минаваше покрай Дъдли, той се дръпна като попарен, за да му направи път. Хари, който още стискаше телескопа и маратонките, скочи от последните няколко стъпала и влезе подир Дъмбълдор, който се беше разположил във фотьойла най-близо до огъня и оглеждаше обстановката с любопитно добродушно изражение. Изобщо не се вписваше тук.

– Тръгваме ли, професоре? – попита тревожно Хари.

– Да, тръгваме, но първо трябва да обсъдим някои неща – отвърна Дъмбълдор. – И предпочитам да не го правим на открито. Ще злоупотребим още съвсем малко с гостоприемството на леля ти и вуйчо ти.

– Така ли?

Върнън Дърсли също беше влязъл в стаята, Петуния надничаеше зад рамото му, а Дъдли се бе спотаил зад двамата.

– Да, така – простичко каза Дъмбълдор.

Извади магическата пръчка толкова бързо, че Хари почти не я видя, замахна нехайно с нея и диванът се понесе към тримата Дъдли, чукна ги отзад в коленете и те се свлякоха на купчина върху него. Още едно замахване с пръчката, и диванът се върна на обичайното си място.

– Защо да не се чувстваме удобно! – рече благо Дъмбълдор.

Докато той прибираше магическата пръчка в джоба си, Хари видя, че ръката му е почерняла и изсъхнала, сякаш плътта по нея е била изгорена.

– Какво ви се е случило?

– После, Хари – каза Дъмбълдор. – Седни, моля те.

Хари се разположи на другия фотьойл, като предпочете да не поглежда тримата Дърсли, които сякаш бяха онемели от изумление.

– Предполагам, че ще ми предложите нещо освежително – обърна се Дъмбълдор към вуйчо Върнън, – но всичко дотук ме кара да мисля, че това е било граничещ с глупостта оптимизъм.

Трето трепване на магическата пръчка, и във въздуха изникнаха прашна бутилка и пет чаши. Бутилката се наклони и напълни с прещедра доза медена на цвят течност всяка от чашите и те се понесоха към присъстващите в стаята.

– Най-пивката медовина на Мадам Розмерта, отлежала е в дъбови бъчви – обясни Дъмбълдор, като вдигна чашата към Хари, който хвана своята и също отпи.

Никога дотогава не беше вкусвал подобно нещо, но му се услади невероятно. Тримата Дърсли се спогледаха уплашено и се опитаха да не обръщат никакво внимание на чашите, което си беше голямо постижение, защото те ги побутваха леко отстрани по главите. Хари не успя да се пребори с подозрението, че Дъмбълдор се забавлява.

– Е, Хари – обърна се директорът към него, – пред нас възникна трудност, за която ние се надяваме да ни помогнеш. Под „ние“ имам предвид Ордена на Феникса. Първо обаче съм длъжен да ти кажа, че преди седмица беше намерено завещанието на Сириус – той е приписал на теб всичко, което притежаваше.

Главата на вуйчо Върнън се извърна, но Хари не го погледна, нито се сети какво друго да каже, освен:

– А, така ли! Добре.

– Като цяло всичко си е ясно – продължи Дъмбълдор. – Към сметката си в „Гринготс“ добавяш значителна сума в злато, наследяваш и цялото имущество на Сириус. Донякъде затруднително в завещанието е...

– Кръстникът му да не е умрял? – попита на висок глас от дивана вуйчо Върнън. Дъмбълдор и Хари се извърнаха и го погледнаха. Сега чашата медовина го почукваше доста настойчиво отстрани по главата, но той се опита да я отпъди. – Умрял ли е? Кръстникът му де...

– Да – потвърди Дъмбълдор. Не попита Хари защо не е споделил със семейство Дърсли. – Затруднителното е – продължи той, сякаш не са го прекъсвали, – че Сириус ти е завещал и площад „Гримолд“ номер дванайсет.

– Къща ли е наследил? – взе да подпитва алчно вуйчо Върнън, присвил малките си очички, но никой не му отговори.

– Можете и занаят да я използвате за щабквартира – предложи Хари. – Все ми е едно. Вземете я, наистина не я искам.

Ако зависеше от него, за нищо на света не би стъпил отново на площад „Гримолд“ номер дванайсет. Струваше му се, че докато е жив, ще го преследва споменът как Сириус обикаля самичък из тъмните стаи с дъх на мухъл, затворен в къща, която отчаяно искаше да напусне.

– Много щедро от твоя страна – отвърна Дъмбълдор. – Но временно сме се изнесли оттам.

– Защо?

– Ами защото – поясни Дъмбълдор, без да обръща внимание на мърморенето на вуйчо Върнън, когато упоритата чаша сега честичко почукваше отгоре по темето, – в рода Блек е прието къщата да се наследява по пряка линия, от следващия мъж с името Блек. Сириус беше последният в рода, тъй като по-малкият му брат Регулус е починал преди него, а и двамата нямаха деца. Той е заявил недвусмислено, че държи къщата да стане

твоя, но е напълно възможно върху нея да тегне заклинание или магия, за да не се допусне тя да премине във владение на някой, който не е чистокръвен.

В съзнанието на Хари като светкавица блесна ясният образ на майката на Сириус, която пищеше и ругаеше от портрета на стената в коридора на площад „Гримолд“ номер дванайсет.

– Не се и съмнявам – рече той.

– И аз – съгласи се Дъмбълдор. – И ако такава магия съществува, собствеността върху къщата вероятно ще премине към най-възрастния от живите роднини на Сириус, което в нашия случай означава братовчедка му Белатрикс Лестранж.

Без да съзнава какво прави, Хари скочи на крака, а телескопът и маратонките върху коленете му тупнаха на пода. И тази добра, Белатрикс Лестранж, убийцата на Сириус, да наследи неговата къща!

– Не! – отсече той.

– Е, и ние очевидно предпочитаме тя да не я получава – каза спокойно Дъмбълдор. – Но нещата са твърде сложни. Не знаем например дали магиите, които самите ние направихме на къщата, за да стане неотбележима, продължават да действат и сега, когато неин собственик вече не е Сириус. Нищо чудно Белатрикс да се появи всеки момент на прага. Наложил се, естествено, да се изнесем, докато всичко се изясни.

– Но как ще разберете дали ми е разрешено да я наследя?

– За щастие има прост начин да проверим – отвърна Дъмбълдор.

Той остави празната си чаша върху масичката до фотьойла, но още преди да е сторил каквото и да било, вуйчо Върнън се разкрепя:

– *Ще ги махнете ли тези проклети неща от нас?*

Хари се извърна натам: и тримата Дърсли се бяха снишили с ръце върху главите, трите чаши подскачаха нагоре-надолу по черепите им, а съдържанието им хвърчеше във всички посоки.

– О, ужасно съжалявам! – рече учтиво Дъмбълдор и отново вдигна магическата пръчка. И трите чаши изчезнаха. – Но зна-

ете ли, добрите обноски изискваха да ги изпие.

Вуйчо Върнън имаше вид на човек, който ще се пръсне от насъбралите се в него обидни отговори. Той обаче само се сви между възглавниците по дивана до леля Петуния и Дъдли и мълчеше, впил свинските си очички в магическата пръчка на Дъмбълдор.

– Ако наистина си наследил къщата – продължи директорът, след като се извърна отново към Хари, сякаш вуйчо Върнън изобщо не се е обаждал, – си наследил и...

Той замахна за пети път с пръчката. Чу се силно „лук“ и се появи домашно духче с нещо като зурла вместо нос, с грамадни прилепови уши и огромни кръвясали очи, беше облечено в мърляви дрипи и се беше свило върху мъхестия килим на семейство Дърсли. Леля Петуния нададе писък, от който можеше да ти настръхне косата – откакто се помнеше, в къщата ѝ не беше влизала по-мръсна твар, – Дъдли дръпна от пода едрите си боси розови ходила и ги вдигна едва ли не над главата си, да не би тази гнусотия да вземе да се покачи по долнището на пижамата му, а вуйчо Върнън ревна:

– *Това пък какво е!*

– Крийчър – довърши Дъмбълдор.

– Няма пък, няма пък, няма пък! – изграчи домашното духче почти толкова силно, както и вуйчо Върнън, като тропаше с дългите си криви ходила и си дърпаше ушите. – Крийчър е на госпожица Белатрикс, о, да, Крийчър е на рода Блек, Крийчър си иска новата господарка, Крийчър няма да ходи при това хлапе Потър, няма пък, няма пък, няма пък...

– Както сам виждаш, Хари – опита се Дъмбълдор да надвика домашното духче, което продължаваше да вряска „няма пък, няма пък, няма пък“, – Крийчър проявява известно нежелание да стане твоя собственост.

– Все ми е едно – повтори Хари, като гледаше с погнуса домашното духче, което се гърчеше и тропаше с крак. – Не го искам.

– *Няма пък, няма пък, няма пък...*

– Предпочиташ да го преотстъпиш на Белатрикс Лестранж? Не забравяй, че последната година Крийчър е живял в щабквартирата на Ордена на Феникса.

– Няма пък, няма пък, няма пък...

Хари се втренчи в Дъмбълдор. Знаеше, че няма да разрешат на Крийчър да живее при Белатрикс Лестранж, но му се повдигаше при мисълта да бъде господар на твар, която е предала Сириус, и да носи отговорност за нея.

– Заповядай му нещо – подкани Дъмбълдор. – Ако наистина е станал твоя собственост, ще бъде длъжен да се подчини. Ако ли не, ще се наложи да измислим някакъв друг начин да го държим далеч от законната му господарка.

– Няма пък, няма пък, няма пък, **НЯМА ПЪК!**

Гласът на Крийчър се беше извисил до писък. Хари не се сети какво друго да му нареди, освен:

– Млъквай, Крийчър!

За миг Крийчър доби вид сякаш се задушава. Хвана се за гърлото, като продължаваше яростно да движи устни, очите му щяха да изскочат. След няколко секунди на трескави опити да си поеме въздух той се просна по лице на килима (леля Петуния изврещя) и заудря с ръце и крака по пода – беше изпаднал в мъчителен, но напълно безмълвен пристъп.

– Е, това улеснява нещата – отбеляза бодро Дъмбълдор. – Сириус очевидно е знаел какво прави. Ти си законният собственик на площад „Гримолд“ номер дванайсет и на Крийчър.

– Длъжен ли съм... да го задържа при мен? – вцепени се от ужас Хари, докато Крийчър продължаваше да се мята в краката му.

– Не, ако не искаш – отговори Дъмбълдор. – Бих могъл да ти предложа да го изпратиш в „Хогуортс“ да работи в кухнята. Така другите домашни духчета ще го държат под око.

– Да – с облекчение се съгласи Хари, – точно така ще направя. Хм... Крийчър, заповядвам ти да отидеш в „Хогуортс“ и да работиш в кухнята заедно с другите домашни духчета.

Крийчър, който сега се беше проснал по гръб с ръце и крака

във въздуха, изглежда отдолу Хари с възможно най-силната ненавист, сетне изчезна с поредното звучно „лук“.

– Чудесно – каза Дъмбълдор. – Трябва да поговорим и за хипогрифа Бъкбийк. Откакто Сириус загина, за него се грижи Хагрид, но сега Бъкбийк е твой, така че, ако предпочиташ нещо друго...

– Не – побърза да го спре Хари, – нека остане при Хагрид. Мисля, че Бъкбийк би искал това.

– Хагрид ще се зарадва – усмихна се Дъмбълдор. – Беше много щастлив, когато го видя отново. Между другото, за да предпазим Бъкбийк, решихме поне засега да му дадем ново име – Уидърлинг*, макар и да се съмнявам в министерството да се досетят, че това е хипогрифът, когото някога са осъдили на смърт. Е, Хари, приготви ли си багажа?

– Аз не...

– Съмняваше се, че ще дойда ли? – прозорливо предположи Дъмбълдор.

– Ей сега ще довърша – рече припряно Хари и побърза да вземе падналия телескоп и маратонките.

Отне му малко повече от десет минути да намери всичко, което му трябваше, а накрая успя да издърпа изпод леглото мантията невидимка, затегна запушалката на шишенцето с многоцветно мастило и натисна капака на куфара, та вътре да се побере и котелът. После, стиснал куфара в едната ръка и кафеза с Хедуиг в другата, се върна долу.

Разочарова се, че Дъмбълдор не го чака в антрето – значи трябваше да се върне отново във всекидневната.

Всички мълчаха. Дъмбълдор си тананикаше тихо и очевидно се чувстваше като у дома си, обстановката обаче бе нажежена и Хари не посмя да погледне семейство Дърсли, когато каза:

– Вече съм готов, професоре.

– Чудесно – рече Дъмбълдор. – И накрая още нещо. – Той отново се извърна към тримата Дърсли. – Както безспорно знаете, догодина Хари става пълнолетен...

* Букв. „изсъхнали криле“ (англ.) – Б. пр.

– А, не! – възрази леля Петуния. Обаждаше се за пръв път, откакто Дъмбълдор беше пристигнал.

– Моля? – попита вежливо той.

– Не, не става пълнолетен. Хари е един месец по-малък от Дъдли, а Дъдърко ще навърши осемнайсет чак по-догодина.

– А! – възкликна благо Дъмбълдор. – Но ние в магьосническият свят ставаме пълнолетни на седемнайсет години.

Вуйчо Върнън промърмори „Глушава работа!“; ала Дъмбълдор не му обърна внимание.

– И така, както вече знаете, магьосникът на име Лорд Волдемор се завърна в страната. Сега магьосническото общество е в състояние на открита война. Днес Хари, когото Лорд Волдемор се е опитвал да убие нееднократно, е в по-голяма опасност, отколкото в онзи ден преди петнайсет години, когато го оставих пред вратата ви с писмо, в което разказах за убийството на майка му и баща му и изразих надежда, че вие ще се грижите за него като за роден син. – Дъмбълдор замълча и макар да не показва видими признаци на гняв и гласът му остана ведър и спокоен, Хари усети как от него лъха студ и забеляза, че тримата Дърсли са се приближили мъничко един към друг. – Вие не изпълнихте молбата ми. Никога не сте се отнасяли с Хари като със син. От вас той не е видял нищо друго, освен презрение и често пъти жестокост. Най-доброто, което може да се каже, е, че поне са му били спестени ужасните вреди, които сте нанесли на злощастното момче между вас.

И леля Петуния, и вуйчо Върнън се огледаха инстинктивно, сякаш очакваха да видят някой друг, а не Дъдли, който се беше сгушил помежду им.

– Ние... сме се държали зле с Дъдърко? Ама вие какво... – разфуча се вбесен вуйчо Върнън, но Дъмбълдор вдигна пръст, за да наложи тишина – тишина, която сякаш порази вуйчо Върнън до степен да онемее.

– Магията, която направих преди петнайсет години, осигурява на Хари мощна защита, докато все още може да нарича тази къща свой дом. Колкото и нещастен да се чувства тук, колкото

и нежелан да е, колкото и лошо да се отнасяте с него, вие поне му осигурихте – макар и от немай-къде, – покрив над главата. Тази магия ще престане да действа веднага щом Хари навърши седемнайсет години, с други думи – щом стане мъж. Моля ви само за едно: да му разрешите да се завърне в къщата още само веднъж, преди седемнайсетия си рожден ден – това ще бъде залог, че дотогава защитата ще действа.

И тримата Дърсли не казаха нищо. Дъдли се беше понавъсил, сякаш още се мъчеше да се сети кога са се държали зле с него. Вуйчо Върнън изглеждаше така, сякаш нещо е заседнало в гърлото му, но виж, леля Петуния бе странно развълнувана.

– Е, Хари... време е да тръгваме – рече накрая Дъмбълдор, а после стана и поприглади дългото си черно наметало. – До нови срещи! – каза той на тримата Дърсли, но ако се съдеше по вида им, те явно предпочитаха този миг да не идва никога.

Магьосникът свали за поздрав шапката си и изхвърча от стаята.

– Довиждане! – припряно рече Хари на роднините си и последва Дъмбълдор, който бе спрял при куфара му със закрепения отгоре кафез на Хедуиг.

– Точно сега тези неща ще ни пречат – заяви Дъмбълдор и отново извади магическата пръчка. – Ще ги пратя в „Хралупата“, да ни чакат там. Но си вземи мантията невидимка... за всеки случай.

Хари я издърпа с известно затруднение от куфара, като се постара Дъмбълдор да не вижда каква бъркотия е вътре. Напъха я във вътрешния джоб на якето си, а Дъмбълдор размаха магическата пръчка и куфарът изчезна ведно с кафеза и Хедуиг. Той замахна за пореден път с пръчката и входната врата се отвори към прохладния мъглив мрак.

– А сега, Хари, да поемем в нощта по следите на този вятърничав изкусител – приключението!